

— Ухъ, какъвъ е... хапе... Като куче хапе... Хайде! Маршъ! — викаше Аго и махаше съ ржце, за да пропжди гжсока.

Патетата, съ гжската посрѣдъ, тръгнаха къмъ вратника. Гжсокътъ се спусна и засъска подиръ едно куче. После на пжтя му се изпрѣчи бѣлогривестиятъ пѣтеть, гжсокътъ пропжди и него. Презъ вратника семейството излѣзе вънъ на поляната. Тревата бѣше чиста, топла огрѣна отъ слънцето. За пръвъ пжтъ патетата се учеха да пасатъ: нѣкое залавяше стръкъ трева, теглѣше съ всички сили, тревцата се скжсваше и патето се търкулваше на земята. После започваше изново. Сжщото правѣха и другитѣ. Съ подигната глава, като войникъ, съ дързъкъ и зълъ огънь въ червенитѣ си зеници, гжсокътъ се оглеждаше на всички страни, готовъ да посрещне всѣка опасностъ.

Галунка не се погрижи вече за гжскитѣ. Тя бѣше вече при сивата патица и, както винаги, гледаше я усмихната и ѝ се радваше.

— Ела, дивачке... Ела, хубавице, — говорѣше ѝ тя.

И докато патенцата ѝ, повечето черни, съ малки жълти петна, съ широки човчици като лопатки, се трупаха като чевръсти бубулечки около трицитѣ, сивата патица стоеше все на-страна.

— Дива си, дива... — говорѣше ѝ Галунка.